

Moj prvi čas

Prvo iskustvo u razredu

1992-1997

MOJ PRVI ČAS

Bila je 1994. godina. Rat je razarao sve što je nekada bilo poznato, sigurno i toplo.

Dobrinja – moj dom – bila je opkoljena, ranjena, ali i dalje ponosna. Dok su granate presijecale nebo, a snajperi budno vrebali svaki pokret, ja sam trčala. Ne od straha, već prema nečemu što me držalo u životu – znanju, nadi, budućnosti.

Upisala sam Pedagoški fakultet. U vremenu kada se sve raspadalo, ja sam birala da gradim.

Pješke sam odlazila na predavanja, kroz ruševine, kroz tišinu koju su s vremena na vrijeme parali jauči ili sirene.

Svaki moj korak bio je prkos, dokaz da se još može voljeti, učiti, nadati.

Jednog dana, stigao je poziv – vojna obaveza. Ali ne s oružjem, ne u uniformi kakvu sam zamišljala, već sa školskom torbom i kredom.

Raspoređena sam kao učiteljica. Imala sam jedva devetnaest godina – dijete sa djecom.

Moj razred nije imao prozore, tabla je bila ofucani komad šperploče, a klupe su bile stare daske i cigle. Učionica je bila podrum u kojem smo se skrivali od granata.

Tog dana, kad sam prvi put stala ispred njih, ispred Alise, Medine, Admiru, Kene, Vede i Arnele, znala sam – ovo je više od posla.

Ovo je misija. U njihovim očima nije bilo djetinjstva kakvo zaslužuju – bilo je tuge, zbunjenosti, ali i tihe želje da bar na trenutak zaborave gdje su. Da budu djeca.

Učila sam ih kako da pišu, da pjevaju, da crtaju svoje snove. I ja sam sa njima sve to radila jer sam i ja bila dijete.

Umjesto školskog zvona, slušali smo detonacije. Umjesto dnevnika, vodila sam bilješke u malu svesku koju sam čuvala kao dragocjenost. Pjevali smo i željeli da nas granata ne prekine, a crtali smo svjetove bez rovova i bez mraka. Igrali smo se školice na prašnjavom betonu kad ne bi pucalo. Izmišljali igre koje su bile spas od stvarnosti.

Sjećam se jednog dana kada me mala Medina pitala:

"Učiteljice, kad rat stane, hoćemo li imati pravu školu?"

Zastala sam. Nisam imala odgovor. Ali sam se nasmiješila i rekla:

"Hoćemo, Medina. I bit će u njoj mjesta za tvoje crteže."

Tada je počeo moj prvi radni dan. Tada sam, u tom mračnom podrumu, postala učiteljica. Ne po diplomi, ne po godinama, već po srcu.

Danas su ta djeca odrasli ljudi – žene i muškarci koji žive po cijelom svijetu, ali neki su još tu, u ovom gradu. I dalje smo u kontaktu. Ponekad dobijem poruku, fotografiju njihove djece, čujem da su postali učitelji, inženjeri, medicinske sestre. Kad ih sretnem, prepoznamo se po očima. Zagrlimo se i šutimo. Ne mora se ništa reći – sve već znamo.

Čas kada sam počela raditi bio je čas života. Bio je to trenutak kada sam naučila da učitelj nije samo onaj ko predaje – već onaj ko vjeruje, ko gradi čak i kada se sve ruši. I danas, kad god stanem pred novu generaciju djece, nosim u sebi taj podrum, tu Medinu, Alisu, Admira, sve njih.

Jer tamo, u mraku, nastalo je nešto jače od tame – ljubav prema znanju. I nikad nije prestala.

Terović Enisa

Collections

Čas kad sam počeo_la